

1
EEN
ECHT
TOERNOOI

Dit is onze flat.
En dit ben ik, Milan.
Vandaag maak ik mijn vrienden blij.

Eerst geloofde ik mijn ogen niet, maar hij hing er toch echt. De poster die alle andere posters overbodig maakte. Over een kleine maand was er een groot voetbaltoernooi in Donkersloot...

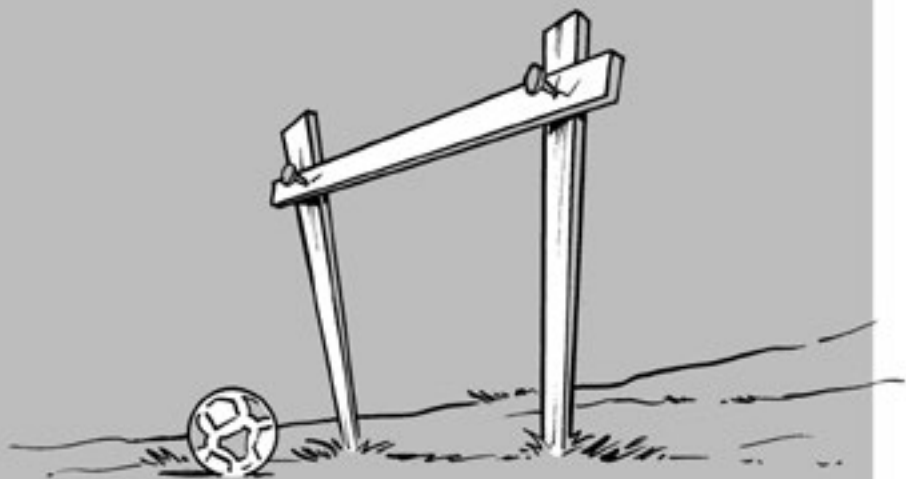
En dat juist op dit moment. Nét nu ik het plan had om voetbal te gebruiken om FIT, RIJK, POPULAIR en BEROEMD te worden. Soms zit echt alles mee in het leven!

Zoveel mazzel had ik in tijden niet gehad. Ik moest deze kans grijpen. Echt goed voetballen kon ik nog niet, maar daar liet ik me niet door tegenhouden. NIETS zou me voortaan nog tegenhouden.

Ik zal je uitleggen waarom. Ik neem je mee naar de dagen hiervoor.

2

CHAOS UNITED

Een paar dagen geleden zag alles er nog heel anders uit. Ik verveelde me en was ontevreden.

Mijn leven was niet op orde. Hoewel ik al twaalf jaar rondliep op deze planeet, had ik niet het gevoel dat ik 'mijn mogelijkheden ten volle had benut'. Die laatste zin had ik ooit gelezen in een tijdschrift van mijn moeder. Ik denk dat het goed omschrijft wat ik voelde. Ik zit vol met mogelijkheden. Maar zeker weten deed ik dat niet.

In ieder geval had ik het gevoel dat ik niet uit het leven haalde wat erin zit. Thuis en op school. Op beide plekken werd ik behandeld als een kind. Ook mijn vrienden hadden nog steeds niet door dat ik in zoveel dingen gewoon best goed ben. Van nature ben ik een echte leider..

Dus nam ik het besluit om dat voor eens en altijd te veranderen.

Ik maakte een lijstje met mijn doelen.

1. TOPFIT worden
2. POPULAIR worden
(vooral bij meisjes)
3. BEROEMD worden
4. RIJK worden

Het was mij wel duidelijk wie fit, populair, rijk en beroemd waren: voetballers. Dus maakte ik de slimste keus. Ik zou me vanaf nu volledig op voetbal focussen, zodat ik mijn doelen zo snel mogelijk zou bereiken.

Gelukkig hield ik mijn hele leven al van voetbal. Wat zeg ik? Ik was helemaal gek van voetbal! Dat ik er geen hout van kon, had mijn liefde voor de bal nooit in de weg gestaan. Vanaf nu zou ik alleen maar wat harder moeten trainen. Dat leek me geen enkel probleem.

En mijn vrienden, die net als ik voetbalgek waren, zouden me daarbij uitstekend kunnen helpen. Mijn succes zou ook op hen afstralen. Maar dan moest ik wel snel beginnen, want het leven is kort, ook als je twaalf bent.

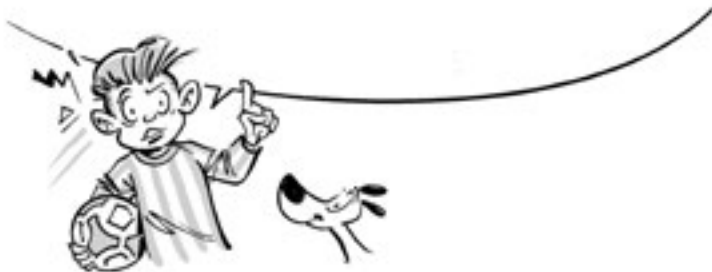
Maar hoe begin je in een wijk als DONKERSLOOT? Waar kon ik trainen?

Je kan wel zeggen dat het dodelijk saai is waar wij wonen. De buurt bestaat alleen maar uit hoge flats en toen ze die bouwden, hadden ze niet bedacht dat er ook maar een ieniemienie kansje bestond dat er ook kinderen in die flats zouden gaan wonen...

Er is wel een speeltuin. Eén speeltuin. Voor peuters. Achter de supermarkt. Daar staat ook nog één paal met één basketbalring-met-net, die eruitziet alsof hij is aangevallen door een kudde hongerige leeuwen. Leeuwen eten namelijk alles.

Het bord hangt scheef, de ring is geknakt en het netje bestaat uit een paar losse draden. Zo'n bord zou zich moeten schamen voor zichzelf. Zo zielig staat-ie erbij. Knappe jongen die daar een bal doorheen kan krijgen om een punt te maken. Kansloos.

Kortom, er is he-le-maal niks in onze buurt voor een groep talenten zoals wij, die compleet voetbalgek zijn.

Er is nergens een stukje gras te bekennen. Je kan alleen voetballen op de parkeerterreinen. Maar als je een van de auto's raakt, krijg je meteen problemen met de eigenaar. Daarom zijn we ook gestopt met het spelletje 'wie de meeste deuken in een auto schiet, krijgt een zak drop'.

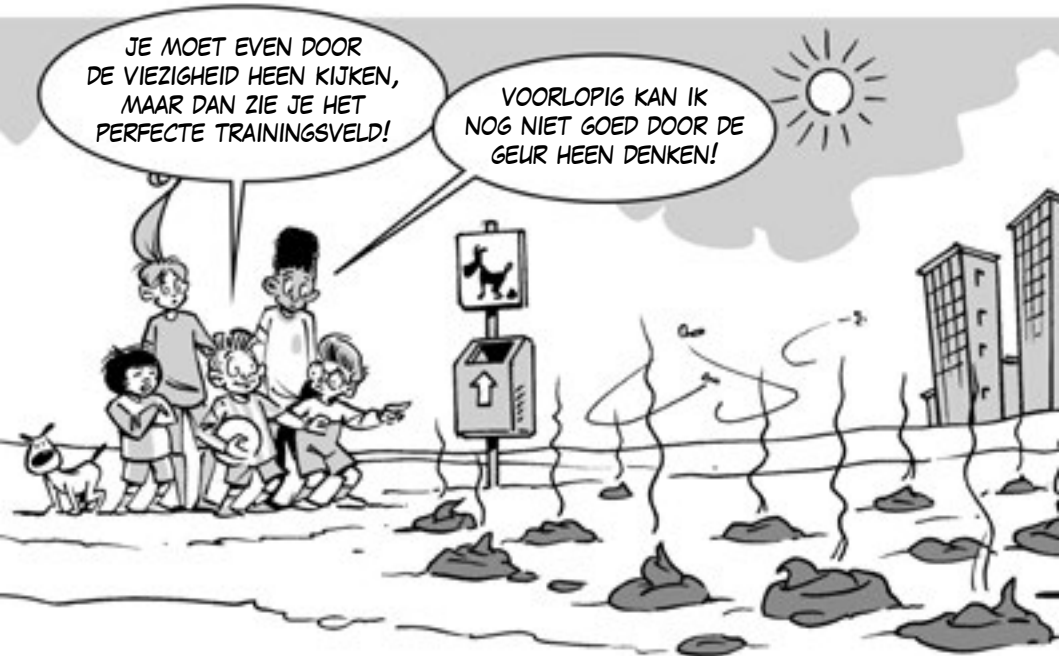

Wij hebben in ieder geval begrepen dat auto's in DONKERSLOOT blijkbaar belangrijker zijn dan kinderen.

Maar nu had iemand anders daar kennelijk ook over nagedacht. Misschien waren we zelfs wel opgevallen als jong talent. Want nu ineens, uit het niets, werd er een groot voetbaltoernooi georganiseerd. Ik weet het, winnen is belangrijker dan meedoen, dus er was geen enkele twijfel: wij zouden meedoen!

Goed, dat was duidelijk. Nu nog een plek om te trainen. Tijd voor actie. Harde actie...

De enige plek die er nog een beetje uitzag als een trainingsveldje, was het stuk grond naast de vieze stinksloot die dwars door onze wijk stroomde. Op dat veldje mochten de mensen hun hond uitlaten, dus erg fris was het er niet. Toch besloten we om het veldje tot ons voetbalveld te maken.

Eerst haalden we de bak met poepzakjes weg. Blijkbaar werden die toch nooit gebruikt. Daarna konden we meteen beginnen met opruimen. Het zou echt een goor klusje worden. De stank was verschrikkelijk, maar het was voor een heilig doel: **ONS EIGEN TRAININGSVELDJE**.

Naast het veldje stond ook nog een verlaten schuurtje. Dat was van buurman Trekdrop (niet zijn echte naam, want als hij die hier leest, prikt hij de enige bal die we nog over hebben ook lek). Hij stalde daar vroeger altijd zijn brommer. Maar nadat hij een eigen box onder de flat kreeg, parkeerde hij dat stuk ijzer daar en stond het schuurtje er verlaten bij. Hij keek er nooit meer naar om.

Een veldje, een schuurtje... We keken elkaar twee keer aan en wisten meteen dat deze bouwval ons clubhuis zou worden. Een echt clubhuis! Het kon niet beter. Het kon in ieder geval niet veel slechter.

Gelukkig had buurman Trekdrop ook wat oud gereedschap achtergelaten in zijn schuur en dat konden we nu goed gebruiken.

En zo stonden Ming en ik twee uur lang poep te ruimen. Bah. Maar het resultaat was ernaar.

In tijden van nood leer je je echte vrienden kennen...

... ik heb gesproken.

Ons veldje zag er best professioneel uit. Met gepaste trots keken we naar het resultaat van ons werk.

Maar: geen tijd te verliezen, want het toernooi was al over twee maanden. En we konden nog wel wat training gebruiken. Het was dus tijd om doelpalen te timmeren, cornervlaggen neer te zetten, lijnen te trekken en de penaltystip te kalken...

Rosa kwam met de belangrijke laatste stap.

WAT WE NU NOG
NODIG HEBBEN IS EEN
GOEDE NAAM!

EEN STOERE
NAAM!

EEN NAAM DIE
PROFESSIONALITEIT
UITSTRAALT.

PROFFESIO-
WIEZEZUSTER?!!

PROFESSIONALITEIT!

DAT HET LIJKT
ALSOF WE EEN ECHTE
CLUB ZIJN!

HET MOET
WEL OP ONS
SLAAN.

OF OP
DE BUURT...

FC
DONKERSLOOT!

NEE, DIE CLUB
BESTAAT AL!

WE MOETEN NIET MET
DE BUURT GEASSOCIEERD
WORDEN!

GEASSO-
WIEZEZUSTER?!!

HMMMM?

WAT DENK
JE?

TJA, WAAR DOET
DIT JE NOU AAN
DENKEN?

CHAOS!!

FC
CHAOS!!

PERFECT!

KLINKT
GOED.

KLINKT GOED?!
BEN IK DE ENIGE
NORMALE HIER?

HALLOOO! WE MOETEN
WEL SERIEUS BLIJVEN!
WE GAAN TOCH
INTERNATIONAAL
DOORBREKEN? DAN GAAT
FC CHAOS NIET
WERKEN. DAAR KUN JE
IN HET BUITENLAND NIET
MEE AANKOMEN!

Zo werd onze naam CHAOS UNITED. Ik was het er niet mee eens, maar ik was de enige. We hadden gestemd. En ik had nog wel bepaald dat mijn stem voor drie zou tellen. Maar de meeste stemmen gelden. Stomme regel! Ik zal er dus aan moeten wennen.

O ja, Sukkel. Dat is mijn hond. Die hoort ook min of meer bij onze groep.